

תקווה ואמונה ומושגי מפתח נוספים שנדונו בתשובות לשאלות

הרצאת המדריך מס' 110 | 4 בינואר 1963

שלום רב, חבריי היקרים. אלוהים יברך כל אחד מכם. מבורך הערב הזה. מבורכים המאמצים שלכם. מכיוון שיש לכם שאלות רבות מוכנות, ההרצאה הקצרה שתכננתי תשולב בתשובות. השתמשו בהם כהרחבה וכהגדלה של שתי ההרצאות האחרונות, כך שתקבלו הבנה מעמיקה יותר עליהן ויהיה לכם החומר להתגבר על אבני נגף מסוימות. עכשיו, בואו נתחיל עם השאלות שלכם.

שאלה: איך אמונה באלוהים ותקווה קשורות לנתיב הזה של טיהור עצמי ?

תשובה: האם אתה רואה סתירה כלשהי בין הנתיב שלנו לבין האמונה באלוהים ותקווה?

שאלה: ובכן, אני מתכוון במיוחד להרצאה האחרונה, כאשר דיברת על השלבים השונים בתהליך העבודה בנתיב שלנו. הייתה תקופה שבה דובר מעט מאוד על אלוהים.

תשובה: כפי שאמרתי שוב ושוב, הסיבה לכך היא שאנשים משתמשים בקביעות באלוהים כדי להתרחק מעצמם. במציאות אתם יכולים למצוא את אלוהים רק אם אתם חוזרים הביתה אל העצמי האמיתי שלכם. כפי שאמרתי כל כך הרבה פעמים, כל כך הרבה מושגים, עקרונות או עמדות אמיתיים יכולים להיות מעוותים ולהפוך ללא נכונים, למרות שהם "צועדים תחת הדגל" של הגרסה האמיתית שלהם. זה אולי מאוד מאוד עדין, אבל זה בכל זאת מה שקורה בהונאה עצמית. אתם יכולים להיות בעלי אמונה אמיתית באלוהים רק באותה מידה שיש לכם אמונה בעצמכם. אם חוסר האמונה שלכם בעצמכם מוחלף באמונה באלוהים, אלוהים הופך לפרודיה, לסם הרגעה, לזיוף. ואמונה בעצמכם אפשרית רק אם העצמי האמיתי שלכם משוחרר; אם הסרתם את הקונפליקט הפנימי כמו גם את הקביים ההזויים שהנפש בנתה כתחליף לביטחון עצמי אמיתי; אם שחררתם את עצמכם מאשמה אמיתית וגם מאשמת שווא. אם האמונה באלוהים תלויה בכל הגישות והאמונות הבלתי מוכרות הללו, היא חסרת בסיס ואינה אמיתית.

האמונה הלא אמיתית עשויה, על פני השטח, להיראות דומה מאוד למקבילתה האמיתית. אולם הראשונה מבוססת על בריחה מהאמת הלא נעימה על העצמי, בעוד שהשנייה לא. אמונה אמיתית באה מתוך שכנוע אמיתי וחוויה פנימית; אמונה כוזבת מכסה פחד, חוסר ביטחון, צרכים ילדותיים. כדי לבסס אמונה אמיתית יש להסיר כל שקר. צריך להטיל ספק אפילו בדברים שנראים רצויים, בין אם זה אמונה באלוהים, חוסר אנוכיות או אהבה לזולת. כל אחד מאלה יכול להיות אמיתי או התחמקות, אשליה שתחתיה מתנמנמים פחד, אי ודאות וגישות שליליות רבות אחרות. כל זה אתם יודעים, לפחות בתיאוריה. האם כל כך קשה להבין שכדי למצוא את עצמכם צריך להטיל ספק בכל דבר? אם האמונה שלכם באלוהים היא אמיתית, היא לא תסבול. אם היא בריאה לחלוטין, היא לא תתפורר. אם זה כך בחלקו, רק החלק שחוסם את חווית האלוהים האמיתית שלכם יתפורר.

האם כל כך קשה להבין שרק העצמי האמיתי מסוגל להתנסות יצרנית אמיתית ? והאם העבודה הזו עד כה לא הראתה בבירור שמציאת העצמי האמיתי דורשת את כל המאמצים, ריכוז וכוח רצון של האדם? איך אם כן, אפשר לחשוד - ולו במעורפל - שהנתיב שלנו מנוגד לאמונה באלוהים ולתקווה? האם דיבור על אלוהים קובע את הגישה הפנימית? האם זה קנה מידה לקרבת האדם לאלוהים?

במהלך העבודה האישית, לכל אחד מכם יש תקופות שבהן אתם נתקלים בתקופה רצופה של חוסר תקווה. לא פעם אמרתי שיש להתייחס לזה כאל בעיה בפני עצמה. זה מצביע על משהו חשוב לגבי העמדות הלא מודעות שלכם. לעתים קרובות זה משקף, במציאות, פחד מווייתור על פתרונות כוזבים, עמדות הרסניות, חומות הגנה - כל אלה אמורים להגן עליכם. לוותר על ה"הגנה" הזו מעורר פחד. להיקרא לעשות זאת מעורר חוסר תקווה, כי אינכם יכולים עדיין לראות כיצד לפעול ללא הקביים הללו ולהתמודד עם החיים בלעדיהם. אותה גישה אחראית לחוסר רצון פנימי לשנות. כל זה קיים בתוך הנשמה, עוד לפני שזה מוצא לאור היום. התקווה הניכפית עליכם מסוה את חוסר התקווה פנימי שאומר, "אם אשחרר את האשליות והקביים הכוזבים שלי, אין לי דרך לחיות, ולכן כל חיי הם אשליה." זה מסתכם בזה. האם התקווה הניכפית הזו היא מציאות? האם לא הרבה יותר טוב להתמודד עם חוסר התקווה הבסיסי עד שתקווה - כמו גם אמונה, או כל גישה או תחושה יצרנית אחרת - יוכלו לצמוח על יסודות מוצקים, ללא כל שקר? לדבר על אמונה ותקווה מלאכותיים כאילו הם אמיתיים, בעוד שבמציאות הם מחפים על הניגודים שלהם, ישמש רק לחזק ולא להרוס את האמונות הכוזבות. אמונה באלוהים ותקווה, כמו כל היבט אלוהי אחר, יכולים להיות מושרשים היטב באישיות, רק אם מתמודדים עם הפכים נסתרים, מבינים אותם, משלימים איתם ובכך הם מתמוססים.

אם כל זה עדיין לא מובן, אם מניחים שבכך שלא מדברים על מציאותו של אלוהים, הנתיה הזה מרחיק אתכם מהאלוהות, אז עדיין קיים בלבול מהותי - לא כל כך לגבי הנתיה הזה כשלעצמו, אלא לגבי העצמי הפנימי, בלבול לגבי המניעים של האדם עצמו, לגבי המשמעות של התגובות של האדם. במילים אחרות, ידע עצמי עדיין חסר במידה רבה. הבלבול נובע מעצם הבעיה שאני דן בה: כיסוי הספק וחוסר התקווה באמונה מתוחה ובתקווה, במקום שתהיה אמונה ותקווה בעכשיו ובעצמי - שהם תמיד תוצר לוואי של הדבר האמיתי. אני לא אומר ששכבת הכיסוי אינה מורכבת גם מאמונה ומתקווה אמיתיים, אבל היא מהולה מאוד בניסיון למחץ ספק, פחד, התחמקות, אשליה, חוסר תקווה, חוסר רצון לשנות, ועוד הרבה גישות הרסניות.

אני חוזר: אתם לא צריכים לדבר על אלוהים כדי להיות באלוהים. להתמודד עם האמת שבפנים זה להיות באלוהים - כי אלוהים הוא אמת, ובלי אמת לא יכולים להיות אהבה, אמונה, תקווה. אמת אין פירושה לימוד של עקרונות, פילוסופיות, תיאוריות. אתם צריכים להתחיל עם עצמכם. אם האמת שלכם נשאתר נסתרת מהמודעות שלכם, אין לכם על מה לבנות. כל רעיון שאתם שומרים בליבכם, ככל שהרעיון יהיה נכון כשלעצמו, נשאר רדוד. הוא חסר את הכוח הדינמי של החוויה. וחוויה כזו יכולה להיווצר רק כאשר העצמי האמיתי השתחרר. כל עוד אינכם מודעים לחלוטין לעצמי הנמוך שלכם, קרבה אמיתית לאלוהים אינה מתקבלת על הדעת, כי היא עומדת בינכם לבין האלוהות. כל הדיונים, הדיבורים והדרשות על אלוהים לא יקרבו אתכם יותר, אפילו בקמצוץ. רק התמודדות עם מה שבתוכם שאתם נרתע ממנו, תעשה את זה. לכן, אמונה ותקווה אינן סותרות, לא עולות בקנה אחד, ולא רק משהו שקשור מרחוק לנתיה הזה של חיפוש עצמי. הן חלק בלתי נפרד, או יותר נכון תוצאה בלתי נמנעת של העבודה הזו, כמו גם אהבה או אמת.

שאלה: סיפרת לנו על פעילויות מסוימות הגורמות לרגשות אשם מוצדקים. כיצד נוכל לפצות או לכפר על האשמות האמיתיות הללו? האם תוכל לספר לנו משהו על אשמת ההזנחה, כאשר אנו, בחוסר אהדה, חוטאים. הייתי רוצה לדעת גם על ויתור בריא למען אחרים. האם יש דבר כזה הקרבה בריאה?

תשובה: ברור שיש. אני חייב לחזור, שוב: כמעט שום היבט הוא טוב או רע, בריא או לא בריא כשלעצמו. כל היבט קיים בצורה בריאה ואמיתית, כמו גם בצורה לא בריאה ושקרית. אבל תחילה נעבור לחלק הראשון של שאלתך.

אשמת ההזנחה או המחדל אינה שונה במהותה מאשמת הביצוע [של הפשע]. לכן לא קל יותר, ולא קשה יותר לכפר. בכל מקרה, אותן גישות עשויות לגבור: עיוורון, עצלות של חשיבה ותחושה, אנוכיות, אגוצנטריות, אכזריות, נקמנות וכו'. הצעד הראשון הוא תמיד הכרה מלאה. זה לא קל כמו שזה נשמע. אתם יודעים איך זה עם זיהוי והכרה: אדם יכול להיות מודע למשהו, אבל המודעות עשויה להיות פחות או יותר מעורפלת; אדם עלול להיות לא מודע להשלכות המלאות שלו על עצמו ועל אחרים, לכוח שלו, לסיבה לקיומו. אולי אתם מודעים לשאפתנות יתר, למשל, אבל לא מודעים להיקף. אולי אינכם מבינים שהשאפתנות הזו היא למעשה "פתרון" חיוני שבאמצעותו אתם מנסים לבסס מחדש את הכבוד העצמי המוחלש שלכם. אם אתם מתעלמים מההשפעה המלאה יותר של הנטייה הזו ומהסיבה לזה, אינכם יכולים להיות מודעים לאופן שבו השאפתנות הזו משפיעה על אחרים. בהיותכם בורים לגבי איך אולי פגעתם באחרים, ממעיטים בערכם, דוחקים אותם הצידה, מתעלמים מצרכיהם ומחלישים את הכבוד העצמי והכבוד שלהם.

כל זה עשוי להיות עדין מאוד. ייתכן שזו יותר שאלה של גישה ותחושה, מאשר של מעשים, מכיוון שאתם עלולים להיות מרוסנים מכדי לאפשר לעצמכם להפעיל את מה שאתם מרגישים. זה עלול לסתור את הדימוי העצמי האידיאלי שלכם. את כל זה יש למצוא ולהבין לעומק. אתם צריכים להיות מודעים לחלוטין להיקף של נטיות כאלה. מה שמתרחש כשזה קורה זה מה שהתכוונתי לדבר עליו הלילה, ואני אעשה זאת עכשיו.

כפי שאתם יודעים, תמיד יש התנגדות רבה להתמודדות עם אשמות. בין אם הן אשמות של ביצוע או מחדל, אין הבדל; אותן נטיות פועלות בשתייהן. אל תתעלמו מהפחדנות. אפשר להשמיט מעשה מועיל מתוך פחדנות, אבל אפשר באותה מידה לבצע מעשה הרסני מאותה סיבה. כאשר ההשלכות מובנות במלואן בתהליך הזה, המודעות של האדם צומחת לתחומים נרחבים. כל עוד אינכם מודעים לאשמה, או מודעים לה חלקית בלבד, אינכם יכולים לחוות את רגשותיו של האדם האחר, או אפילו לשקול אותם באופן אינטלקטואלי. האדם האחר הוא חוסר ממשות [אי-ריאליות] חסר חיים עבורכם. כשזה המצב איך אפשר להתחרט? אם אתם חווים אנשים אחרים כפי שאתם חווים דברים, הלב שלכם לא יכול להרגיש כלפיהם. לכן כל מאמץ לכפרה הוא מעשה צייתני, משהו שאתם עושים כי אתם רוצים להיות טובים, אתם רוצים לציית לחוק, להיות חפים מפשע. הפיצוי הופך שקרי כמו העצמי האידיאלי ולכן חסר תועלת ולא משכנע.

אז אל תמהרו לכפר. זה יכול להיות משמעותי רק אם אתם מרגישים שאתם צריכים לעשות את זה, לא למענכם אלא למען האחר; לא רק כדי לשחרר את מצפונכם, אלא בגלל שאתם חווים את הכאב של האחר, הבילבול, חוסר ההגשמה, ההמעטה בערך. והמודעות המוגברת הזו מגיעה כתוצאה מההבנה המלאה והרחבה יותר של עצמכם. כשתגיעו לנקודה זו, תדעו איך לכפר. העצמי הפנימי ביותר שלכם ייתן לכם השראה. ההדרכה תפעל. שוב, אין כללים הקובעים את אופן הפיצוי, שכן אין שני מקרים זהים.

זו אחת המטרות ההרסניות של הנפש להקהות את עצמה בכוונה לא רק לכאבים של האדם עצמו, אלא גם לכאבים של אחרים. אתם מדברים לעתים קרובות על אנשים שנראה שאין להם מצפון. השוו אותם עם אנשים שיש להם מצפון יתר על המידה.

המצפון של האחרונים מוטרד מהסיבות הפחותות והבלתי מוצדקות ביותר. שני הביטויים מגיעים מאותו שורש. המצפון המוטרד מדי הוא תחליף לחוסר המודעות הפנימי, להקהייה המכוונת של הרגשות, בדיוק כפי שהאמונה והתקווה הניכפים מכסים את הניגודים הנסתרים שלהם.

כדי להבין היטב את האשמות שלכם, אתם צריכים ללמוד לשים לב ולרשום את התגובות השונות שלכם, שהן תסמינים של התנגדות. יש כמה חסמים עיקריים נגד זיהוי התנגדות. האחד הוא עמימות וקהות ריגשית של המיינד, עצלנות של חשיבה ותחושה. לעבור את החיים בצורה עיוורת, כאילו כיסוי עיניים הוא סימפטום אופייני לניכור עצמי. האחר זה לחפש ולמצוא אָשם באחרים כדי לכסות את האשמה שלכם. מה שאחד רואה אצל האחר עשוי להיות נכון או לא, או נכון בחלקו אך מוגזם בחשיבותו. עוד דבר נוסף הוא מצפון- יתר, רגישות- יתר. זוהי תגובה של להיות פגועים בשל הפגיעה שגרמתם לאחרים באופן לא מודע. אדישות חסרת רחמים לסבל שנגרם אינו שונה מסבל עמוק על גילוי העצמי הנמוך של האדם, כפי שהוא עשוי להיראות. זה אולי, במבט ראשון, נראה פרדוקסלי, אבל כאשר אתם מסתכלים יותר מקרוב, אתם מחוייבים למצוא תהליך של הרחקה/ הדיפה בתגובת סבל כזו. הנפש אומרת, "אני לא יכולה לסבול את זה. אולי אני כל זה, ביצתי את החטאים האלה, אבל כואב לי מדי להתמודד עם זה". גישה כזו חושפת ניסיון לשמר את התמונה הכוזבת של הקדֶשָה על ידי מצוקה וצער קיצוניים, בעוד שבמציאות הנפש כן חטאה. יש לאמוד את הפער הזה. ברגע שההשפעה המלאה של הגישות הסותרות תהיה על פני השטח, יהיה ברור שתחת הפגיעות המוגזמת הזו עדיין מסתתרת צביעות מסוימת, כמו גם הדיפה מפני תובנה נוספת.

אם תִשְׁמְעוּ לעצה זו, הפגיעה תפחת, בעוד חרטה אמיתית תישאר, ורצון בריא להגיע להבנה עמוקה יותר לא תופרע על ידי בכי פנימי, שהוא באמת סוג של רחמים עצמיים. לא ניתן להדגיש מספיק עד כמה חשוב להיות בְּצִפְיָה אחר התגובות הללו ולהתמודד איתן. זה תמיד צריך להיעשות לפני שאתם יכולים להגיע בסופו של דבר לרגשות האשמה עצמם.

דיברנו בעבר על כך שאנשים בונים לעתים קרובות הגנה מפני פגיעה. אבל עכשיו אנחנו הולכים צעד קדימה ולומדים לראות שככזו, פגיעה יכולה להיות הגנה. אתם מייצרים יותר מדי רגישות באופן מלאכותי כדי להתחמק ממה שהו. אתם עלולים להתחמק מתובנה ומהתמודדות עם עצמכם, או שאתם עשויים להתגבר על הסיכון לאהוב ולתת את עצמכם. היעדר חוסן ואיתנות בריאים זה תמיד תהליך מלאכותי ומכוון באופן לא מודע. ברגע שתבינו זאת, ניצחתם בקרב נוסף, ידידי, כי אז תראו איך אתם שומרים על עצמכם מפני תובנה ושינוי על ידי כך שהינכם פגועים כל כך. רק לאחר גילויים כאלה אתם יכולים ללמוד מדוע חשבתם שאתם זקוקים לאותן הגישות ממש שגרמו לאשמה להתקיים.

כל זה נחוץ אם אתם רוצים לכפר. הכפרה והפיצוי הבסיסיים ביותר זה שינוי, כי חזרה על האשמות היא אם כך בלתי אפשרית. אני לא צריך לחזור על כך שאשמה קיימת גם בתגובות רגשיות, לא רק בהתנהגות, שאולי יש למישהו שליטה בזה. כל כפרה אחרת היא פרט בלבד בהשוואה לכפרה של שינוי פנימי, שניתן לכנותה גם לידה מחדש. פרטים אלו לא יהוו קושי. אין להם משמעות אם לא תשתננה הגישות שגרמו לפגיעות לא רצונית. ואל תשכחו שמה שאתם מונעים מאחרים יכול גם לגרום לפגיעה!

ועכשיו לחלק של שאלתך על הקרבה. כל כך קל לבלבל בין הקרבה אמיתית, בריאה וחופשית לבין מקבילה לא בריאה, כפייתית ולא אמיתית. אם ההקרבה מתרחשת מתוך

רוח חופשית של נתינה, ולא על מנת לפייס, בין אם מישהו אחר ובין אם את המצפון הפגוע שלכם, אז זה בריא. אבל אולי יהיה לכם קשה לדעת מתי זה אמיתי ומתי לא. רק כשתסתכלו לעומק בתוך עצמכם תדעו אם מעשי ההקרבה שלכם באמת חופשיים או לא.

שאלה: האם תספר לנו משהו על משחק תפקידים? אנשים נאלצים לקחת על עצמם מספר תפקידים בחייהם. אפשר להיות הורה וילד, עובד ומעסיק. נוסף על כך, לאדם יש תפקיד אבולוציוני בחיים האלה. האם קיימים משחקי תפקידים, או שזו רק דרך אחת לראות את האנושות?

תשובה: תחילה נחליט מה הכוונה בביטוי "משחק תפקידים". למרבה הצער, זה נכון שרוב האנשים כן משחקים תפקידים. בעבודה זו, כל הגילוי שלנו של הדימוי העצמי האידיאלי הוא שאחרי הכל, זוהי פשוט השערה לגבי תפקיד. הטרגדיה של הניכור העצמי שאנשים מביאים באופן לא מודע וכל כך קשה, מעוררת תחושה של חוסר מציאות לגבי כל דבר, אפילו לגבי הזהות של האדם עצמו. מכאן שכל פונקציה בחיים נראית לא אמיתית, נראית כמו תפקיד שאתם ממלאים.

יכול להיות שאתה בעצם אבא, אבל ההתנכרות העצמית שלך גורם לזה להיראות כאילו אתה רק משחק את התפקיד של אב. אולי אתה באמת מעסיק, אבל אתה לא יכול לחוות את עצמך, אז אתה רק משחק את התפקיד של מעסיק.

משחק תפקידים לא בהכרח חל רק על העמדת פנים. זה הולך רחוק יותר מזה. אובדן הזהות של האדם, עקב ניכור עצמי, יוצר העמדת פנים לאמת, כי אתם לא באמת עצמכם. זה עשוי להתרחב גם לתחומי יחסי אנוש. במצבים של הניכור העצמי שלכם, ייתכן שתהיה לכם ידידות אמיתית כמו שאתם מסוגלים לה, ובכל זאת תרגישו את עצמכם משחקים את התפקיד של חבר. אתם יכול לאהוב בן/בת זוג כמה שיותר בנסיבות הנוכחיות ובתנאים הפנימיים, ובכל זאת לחוות את עצמכם משחקים בתפקיד של אוהב.

אם אתם מגלים תגובה כזו בתוך עצמכם, היא מייצגת רמז רב ערך לתובנה נוספת והבנה עצמית, בתנאי שהיא מובנת כסימפטום. למונחים שבהם אתם משתמשים בעקביות יש תמיד משמעות, בדיוק כפי שהחלומות שלכם הם ביטוי לנשמה שלכם. אנשים שבאמת נמצאים בבית בתוך עצמם, ולכן בתוך החיים, לעולם לא יחשבו במונחים כאלה. הם יהיו את זה, לא יפעלו את זה, מה שזה לא יהיה. מכיוון שהחיים כל כך מגוונים, כל אדם הוא הרבה דברים בו זמנית. כל אחד מהם אמיתי, אם כי בכל פונקציה, מוצג פן אחר של ההווה. אולם אף אחד לא ייחווה כתפקיד. התבוננות בתחושה הזו עשויה לתת לכם רמז טוב מאוד עד כמה אתם מרגישים את עצמכם לא אמיתיים, עד כמה מנוכרים בתוכם וכלפי אחרים, איך באופן כלשהו, אתם לא משוכנעים במי שאתם. במילים אחרות, לא מצאתם את הזהות האמיתית שלכם. לא הגעתם הביתה. עכשיו, אני לא רוצה לרמוז שזהו הסימפטום היחיד של ניכור עצמי. ייתכן שיש רבים שלעולם לא מרגישים במודע שהם ממלאים תפקיד ובכל זאת הם מנוכרים מעצמם. עבורם, קיימים רמזים אחרים.

שאלה: איך אפשר להבדיל בין תחושות בטן לבין ראייה על – חושית של תופעות יוצאות דופן? מה קו הגבול?

תשובה: אני לא מאמין שאפשר, או אפילו רצוי, לקבוע קו גבול. אין צורך להכניס הכל לתוך תא, למגירה, כדי לתייג חוויה אנושית. זה רק מקשיח את החיים ואת חווית החיים. לא ניתן להגדיר את התהליך הדינמי שהחיים הינם באמצעות קווי גבול המציינים היכן מתחיל ביטוי אחד של חיים ואחר מסתיים. במקרים רבים, מה שעשוי להיראות לעין האנושית כשני גילויי חיים שונים עשוי, במציאות, להיות אותו אחד, המתבטא בדרגות ובצורות שונות. ישנם, כמובן, הבדלים מחוספסים כמו, למשל, בין תופעות על חושיות פיזיות לבין מדיום טראנס, או כתיבה אוטומטית. שם אפשר להגדיר בבירור את ההבדל. אבל כשזה מגיע לתפיסה אינטואיטיבית, אין צורך להגדיר האם זה הדבר הזה או אחר. רק לקלוט ולחוות, רק לנסות לחיות את החוויה. היזהרו מתיוג, זה לא עוזר. תשמחו להרחיב את היקף החוויה שלכם ולסמוך על היכולות שלכם שמתפתחות באמצעות הצמיחה שלכם. ההתעקשות הקודמת שלך על תופעות על – חושיות הייתה גם סוג של ניכור עצמי, חוסר אמון ביכולות שלך, כמו גם אמצעי לחפש חשיבות עצמית. כעת תהיה מרצה מהיכולות האינטואיטיביות שלך.

שאלה: רציתי לשאול לגבי פיצוי לאהובים בעולם הרוח. מלבד מה שאמרת לנו שאנחנו יכולים לעשות, האם אנחנו יכולים להקדיש להם פעולות מסוימות, או איך נוכל לעזור להם להבין שהבנו, שאנחנו רוצים לתת פיצוי?

תשובה: בכל פעם ששוקרות מחשבות על אמת - המגיעות מתובנה כזו- אין קושי בתקשורת. גם עם אנשים בתוך הגוף, כבר לא תתקשו להפוך את עצמכם למובנים. מדוע, אם כן, זה צריך להוות קושי, רק בגלל שמישהו השיל את הכיסוי הארצי, את שמלת האדמה, כביכול? יש אפילו פחות מכשול, כי מסה דחוסה של חומר מוסקרת, וכך הגישה לחומר המחשבה שלכם זמינה יותר בקלות. למחשבות של אמת יש כוח של אור, קריסטליות ברורה כשמש של מים צלולים, ולכן חודרות לכל המכשולים. החומר הפיזי הוא הרבה פחות מכשול מאשר חסימות פסיכולוגיות, בין אם בין שני אנשים בחומר האדמה ובין אם בין אחד בתוכו לאחד בלעדיו.

לאחר שהבנתם באופן מעמיק את האשמות שלכם בגלל ההתחדשות והשינוי הפנימיים שלכם, הבנתכם והיקף המודעות הנרחב שלכם יגרמו לכם להבין, ללא צל של ספק, האם תצויין פעולה מיוחדת, או אם הפיצוי צריך להיות רק בביטוי המחשבות והרגשות המשתנים שלכם. מה שקובע הוא ההבנה הפנימית שלכם והנכונות שלכם לשנות, לעשות את העבודה הקשה של התגברות על ההתנגדות; כל הזמן להיות בחיפוש אחר סימנים לכך שהנפש שלכם מתנגדת לשינוי כזה; זיהוי הפחד שלכם משינוי כזה, והסיבה לזה- כאשר אתם מאמינים שהגישה ההרסנית היא הגנה הכרחית עבורכם כדי להתמודד עם החיים. אם אתם באמת רואים את כל זה, עוברים את כל השלבים שמובילים אתכם לתובנה כה עמוקה, השינוי כבר התחיל להתרחש. ובשינוי זה כבר החל הפיצוי, עוד בטרם נקטתם בפעולת פיצוי כלשהי, כגון הבעת חרטה, כגון התפייסות כזו או אחרת. באחד המקרים, מעשי פיצוי מובהקים, שאולי גורמים לכם קושי מסוים, יופיעו כפתרון ואתם תעשו זאת בחופשיות ובשמחה. במקרה אחר, דיבור עם האדם, גם ברוח יספק, בתנאי שהרצון הכן לשינוי התבסס והתחיל להתגבש בתהליך גילוי הפחד שלכם משינוי.

אם אתם באמת רוצים לכפר על העוול שגרמתם, אתם בהחלט תמצאו דרכים. לפעמים יינתן פיצוי כלפי אדם אחר מאשר זה שעשיתם לו עוול. אבל מי שגרמתם לו עוול ירוויח מזה כמו אם הייתם עושים את זה כלפיו הו כלפיה. שכן, באמת ובמציאות האלוהית, אין הבדל בין אדם לאדם. טוב שאתם עושים לאחד, אתם עושים לאחר. רע שאתם עושים לאחד, אתם עושים לאחר. ישוע המשיח אמר את המילים הללו, ומורים רוחניים גדולים אחרים אמרו זאת במילים שונות. זה העיוורון והטעות של האדם להאמין

שאתם אוהבים אדם אחר וטובים לאותו אדם, שהאדם האהוב הזה לא יושפע מהאנוכיות, מהאכזריות או מהאדישות שאתם מבצעים כלפי אדם לא אהוב. מה שאתם עושים לאחד, אתם עושים לאחר. האדם האהוב מושפע כמו שאתם עצמכם מושפעים. באותו אופן, המעשים הטובים שלכם, הגישות היצרניות שלכם, הרגשות האמיתיים שלכם משפיעים על כל אלה שהם פתוחים, שאינם חוסמים.

שאלה: קראתי כתבה במגזין עדכני על ניסים. בסיפור הזה נאמר שילד שבר מדונה מעץ וכשנשק למחצית העליונה, התחילו לצאת דמעות מעיני המדונה. זה חזר על עצמו בנוכחות עדים שונים. האם אתה רוצה להגיב על זה?

תשובה: זה מה שאמרתי לעתים קרובות כל כך: כוחה של הרוח. כוחם של החוקים הקוסמיים זמינים בכל עת, אך זה תלוי בשילובים וסדרה של נסיבות שמתחברות יחד המאפשרות לכוח כזה להתבטא. בכדור הארץ זה מתבטא במקרים בודדים, כי השילוב של הנסיבות הנחוצות קיים רק לעתים רחוקות. אבל כאשר זה קורה, האדם קורא לזה נס, רק בגלל שהוא לא מבין איך החוקים הפועלים. אם אתם מדמיינים את המנגנון המסובך הדרוש, את מגוון התנאים שצריך למלא כדי לגרום לכל המכשירים היומיומיים שלכם לעבוד - רדיו, טלוויזיה, מטוס, מכונת מחשב, ומה שיש לכם - אולי תבינו קצת כיצד פועלים הכביכול ניסים הללו. זרמי הכוח של הרוח חזקים לאין שיעור, האנרגיה שלהם חזקה הרבה יותר מהכוח ומהאנרגיה הדרושים להפעלת הציוד הטכני שלכם. השילוב רחב - היריעה והמסובך של תנאים ודרישות קדם על מנת לתפקד, הוא מורכב יותר מכל מה שאתם יכולים לדמיין. אותם זרמי כוח קוסמיים פועלים, רק שהם מומרים לביטויים לא רוחניים, אוטומטיים, לשימושכם המעשי. כושר ההמצאה של המיינד יצר את התנאים כדי שהכוחות הללו יוכלו לפעול.

באופן עקרוני, זה אותו דבר עם מה שנקרא ניסים, רק שזה קורה באופן אקראי, ובצירוף מקרים, כביכול, כי בני אדם לא למדו ומצאו את החוקים השולטים בגילויים אלה. הציוד החשמלי והטכני שלכם שכיום כל כך מוכר, היה מכונה "הניסים הגדולים מכל" רק לפני מאה שנים, ואפילו בזמן הרבה פחות מזה, פשוט כי אופן הפעולה שלהם לא היה מובן. כיום לא קוראים להם ניסים. אדם השרוי בעולם הזה של כדור הארץ, עיוור לכוחה של הרוח ולחוקים הקוסמיים, שאינו רואה או חש את הופעתם וקיומם, או יכחיש את קיומם, או יקרא לזה "נס". באותו ביטוי עצמו, הטבע המהותי של היקום אינו מובן. ככל שהתודעה גדלה ועולה ומתרחבת ומעמיקה, למרות שאולי אין להבין את פעולתם המדויקת של החוקים הדרושים לייצור תופעות כאלה, כבר קיימת הידיעה שיש לשלב ולמזג מגוון אינסופי של תנאים מורכבים כדי לאפשר ביטויים כאלה.

שאלה: האם זה קשור לרוח של הילד בו מדובר?

תשובה: זה יהיה רק אחד מהגורמים. זה אף פעם לא יכול להיות דבר אחד, ואפילו לא שניים או שלושה או ארבעה. אפילו תופעה הרבה פחות מסובכת בעולם כדור הארץ שלכם יכולה להיות תלויה במספר נסיבות. זה זקוק למסה צבורה של תנאים רבים. לכן זה כל כך קשה ונדיר. ככל שהכוח הרוחני טהור יותר, כך כל התנאים השונים הללו משולבים יותר. ככל שפחות טהור, כך יש לספק לתנאים אלו יותר גורמים נוספים שמתכנסים. בכל פעם ש"נס" כזה מתרחש, אפשר לקרוא לזה צירוף מקרים, בשל הנדירות של שילוב של כל התנאים המוקדמים הללו שנפגשים יחד. כמובן, יש בזה יותר מסתם צירוף מקרים, אבל זה היה נראה לכם כך.

שאלה: איך אם כן היה אפשרי שישוע יכול היה לבצע ניסים רבים פעמים רבות?

תשובה: רק בגלל טוהר הרוח שלו, כל כך הרבה יותר כוח טהור לא מדולל היה זמין. זו בדיוק הסיבה.

שאלה: בתקשורים שביצע אדגר קייס נאמר שרוח המשיח באה לידי ביטוי בכמה גלגולים עלי אדמות, לפני שהוא נולד כישו המשיח. האם אתה מאשר את זה?

Edgar Cayce - [1877-1945] תיקשר מהעצמי הגבוה ומעולם החלומות הלא- מודע.

תשובה: לא בדיוק במובן הזה. אבל יש כל כך הרבה אי הבנה בגלל הטרמינולוגיה והפרשנות. כפי שאתם יודעים, במושגים דתיים רבים, הניצוץ האלוהי, או העצמי הגבוה, נקרא גם "המשיח שבפנים". ככל שהישות טהורה יותר, כך מתגלה יותר רוח המשיח בכל יצור נברא. מטרת האבולוציה היא לשחרר את העצמי הגבוה - או את מה שנקרא ישו שבפנים - מכל הקרומים המכסים. היו כמה רוחות גדולות עלי אדמות שאפשר לומר עליהן שהמשיח שבפנים היה חופשי לשלוט בהן. כמה שהגיעו היו רוחות טהורות מלכתחילה. הן באו למלא שליחות. אחרות, דרך התפתחות בעבר, כבר היו מאוד משוחררות. בין אם אתם קוראים לזה שחרור של העצמי הגבוה, העצמי האלוהי או המשיח שבפנים, זו שאלה של טרמינולוגיה. הכל מסתכם לאותו דבר, המילים לא חשובות. אבל אני לא יכול לאשר שרוחו של ישוע התגלמה לפני או אחרי. וישוע לא היה היחיד מבין הרוחות הטהורות שהגיע רק פעם אחת.

שאלה: האם אתה יכול לתת לנו קצת מידע על כוחו של הַרְגֵל באדם, שוב ביחס למשחק תפקידים? האם אדם יכול לקבל על עצמו הרגל ואז יתקשה להשיל את זה כי זה הפך להרגל, למרות שהוא מכיר בנזק?

תשובה: בכל פעם שקשה להשיל הרגל פנימי, הרגל של גישה, זה יהיה פשטנות יתר, חוסר הבנה מעמיקה, פשוט לתרץ את זה באמירה "זה הרגל". נפטרים בקלות מהרגל אם הגישה המדוברת לא משרתת מטרה. קשה, או אפילו בלתי אפשרי, להיפטר ממנו אם מאמינים שהוא ממלא תפקיד חיוני. שכנוע כזה עשוי להיות בלתי מודע לחלוטין, בעוד שבמודע האדם עשוי להכיר בפגיעה ולרצות להשתחרר ממנה. אם מתקשים למרות זאת, הדרך ללכת בה היא לחקור את האופן שבו אדם נאחז בהרגל באופן לא מודע, כי האדם מרגיש שההרגל הוא הגנה, פתרון, הכרח. ברגע שזה נחשף ופתוח, ושוקלים את זה בכוח ההיגיון והאמת שאינם זמינים באזורים העמוקים יותר של החלק המבולבל של המיינד הלא מודע, אפשר יהיה להשיל את ההרגל.

הצעד הראשון במקרה כזה הוא לזהות את התגובה של פחד, או חרדה, או רגשות אובדן, או סתם חוסר רצון להסתכל הלאה מהבחינה הזו. ברגע שתתחילו להכיר בתגובות הללו, תהיה לכם אחיזה באמונה הלא מודעת שאתם זקוקים להרגל הזה. מיד לאחר מכן תוכלו ללכת רחוק יותר ולגלות מדוע אתם מאמינים בכך. כתוצאה מכך, תזהו עד כמה אמונה כזו היא בלתי סבירה. אז זה הופך להיות קל להשיל את זה.

זה חל אפילו על הרגלים פיזיים שהם הרסניים וקשה להיפטר מהם. ותמיד תזכרו שכל עוד אתם מרגישים חרדה או חוסר רצון מהמחשבה להשיל את ההרגל, למרות שיש גם רצון לעשות זאת, אתם לא נאלצים לוותר על זה, פשוט כי אתם מבינים מה עומד מאחורי זה ומדוע אתם רוצים לְשַׁמֵּר אותו. יש לכם זכות לשמור עליו. אבל, לפחות, תבינו את זה. ואז, תקבלו את ההחלטה שלכם בחופשיות. מחשבה זו עשויה לסייע

רבות בהתגברות על כל התנגדות. אמרתי את זה בעבר, אבל זה מצריך חזרתיות כי אתם שוכחים את הדברים האלה.

חבריי היקרים ביותר, מי יתן שהתשובות לשאלותיכם תהיינה שוב יד מסייעת, קפיצת מדרגה, הנחיה להשיג תובנה נוספת ולהרחיב את החזון והמודעות שלכם. מי יתן ובכך תתקרבו צעד נוסף לחשיפה של חוסר התקווה הנוכחית, ספקות, רגשות האשמה, בלבולים, אשליות. יהי רצון שתשחררו את עצמכם מכיווץ והגבלה כדי לשחרר את מיטב היכולות הטבועות שלכם. יהי רצון שהתשובות הללו יספקו עידוד וכוח, הבנה נוספת, כדי שלא תפגרו ותסתבכו בבלבול ותהיו משותקים; כך שהנתיב שלכם יישאר דינמי ובחיות, בנחשול יפה קדימה, במאמץ המשמעותי של צמיחה. מילים אלו יכולות להיות עבורכם, אם תקבלו אותן, אם תשתמשו במילים כחומר לחשיבה, להרגיש ולחוות. תבורכו שוב, חבריי היקרים ביותר, קבלו והרגישו את האהבה שניתנת לכם. תפתחו את עצמכם לזה. הֵיוּ בשלווה, הֵיוּ באלוהים!

תרגום: חווה אילון

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation

PO Box 6010

Charlottesville, VA 22906-6010, USA

Call: 1-800-PATHWORK, or

Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.